

„Овако је то било“, Бранко Стевановић
Овако је то било

Дивим се писцу који се потрудио да напише све ове приче, које су кратке, а јако забавне. Јако су ми се допале илустрације и детаљи на њима, који су ми будили машту. Пишчева креативност и идеје су неописиве! Нисам знала да прича може бити само једна реченица! Свидело ми се што писац у једној помахниталој причи остави празну линију да упишемо своје име. Забавно је када се писац обраћа нама и књизи као да је жива. У другој причи оставио је празне линије да напишемо своја четири стиха. Ја сам смислила ове:

У пустињи лав риче,
док ја читам приче.
Целе ноћи лети сова,
а по дану сања слова.

Све су ми се приче свиделе, али неке посебно: „Таванска прича“ јер је на тавану увек све занимљиво, „Подводна прича“ јер јако волим да роним у мору... Задивио ме дечак у причи „Бубалица“, јер и моја учитељица увек тражи поступак, али ја никад не бих могла да запамтим све из књиге напамет као он. „Случај теткице Софије“ ми се јако допао, јер сам увек желела да разумем шта животиње причају, али та моћ постоји само у машти. Када бих од свих прича морала да изберам једну омиљену, то би била „Клариса у свету досаде“. На почетку нисам знала о којим животињама се ради и зашто Клариса мора да се пази деце. Ја кад трчим кроз траву увек се плашим да не згазим неког пужа. Али, једном смо се играли са стоногом и сад мислим да се то њој није допало. Корњача и пуж су баш добро друштво, заједно им неће бити досадно у njihovим кућицама и баштицама.

Мислим да овај писац воли пуно да се шали и зато сам га замислила као мог тату. Кад имаш бујну машту, онда можеш све!